

Gerd Ruebenstrunk

INELUL DE SĂNGE

Gerd Ruebenstrunk

INELUL DE SÂNGE

O mutare

De fapt, ar fi trebuit să devin deja bănuitor când părinții mei m-au târât într-un scurt concediu la Barcelona.

Barcelona! Un oraș cu un milion de locuitori! Ce concediu se putea face acolo? În mod normal mergeam vara la mare în Andalusia, în sudul hispanic, iar mama și tata leneveau toată ziua pe plajă, în timp ce eu mă plictiseam de la an la an tot mai mult. Locuiam într-un oraș mare și părinții mei erau bucuroși să iasă măcar vara, cum explicau tot mereu.

Și acum *Barcelona*?

Pe de altă parte nu mă mira, pentru că tata era obsedat de tot ce avea de-a face cu Spania. Probabil pentru că se născuse acolo și își petrecuse primii douăzeci de ani ai vieții în apropiere de Alicante, unde tatăl lui profesase ca medic.

Desigur că tata vorbea fluent spaniola și desigur că el și cu mama hotărâseră încă dinaintea nașterii mele ca încă de la început să mă

educe bilingv. Așa s-a făcut că vorbeam cu mama aproape numai germană și cu tata aproape numai spaniolă.

Ceea ce în Barcelona mi-a folosit doar puțin. Deoarece încă din aeroport am văzut panouri cu cuvinte de neînțeles pentru mine.

– Este catalana, mi-a explicat tata, când a observat fața mea întrebătoare.

– Barcelona este așezată în regiunea Cataloni-
ei, în care se vorbește o limbă proprie.

Începea bine! Din fericire catalanilor părea să le fie milă de noi toți care nu le stăpâneam limba, așa că fiecare panou era și în versiune spaniolă.

În timp ce mama mă târa de la un obiectiv turistic la altul, tata umbla haihui prin oraș. Și când am vrut să știu ce făcea așa, de unul singur, răspunse cu un misterios: „E o surpriză”.

Și chiar a fost. Dar altfel decât îmi imaginaseam.

•••

Peste două luni ne-am întors în Barcelona. Dar de data aceasta nu ca turiști, ci ca locuitori.

Mama și tata încercaseră *cu blândețe* să mă facă să înțeleg, după cum spuneau. În primele

săptămâni după întoarcerea noastră m-au bombardat în fiecare zi cu amintirile lor despre „orașul acesta grozav”, înșirau un colț frumos după altul și oftau cu o privire transfigurată, ce norocoși trebuie să se considere locuitorii Barcelonei să trăiască într-un asemenea loc paradisiac și ce minunat ar fi dacă și noi am putea face asta.

Începeam deja să intru la bănuieli. Dar cât de rău era cu adevărat, abia mai târziu urma să aflu.

Într-o seară, după cină, părinții îmi destăinuiră că tata era trimis de firma lui la Barcelona și vom locui acolo câțiva ani.

– Nu-i grozav, Danny?, radie mama de bucurie.

Mă holbam cu buzele strânse la o firimitură de pâine care căzuse din farfuria mea, de parcă aș fi putut s-o ridic în aer și să o fac să zboare în nările maică-mii. Atunci ar fi avut un acces de strănuturi și discuția aceasta dispărea. Căci un lucru îmi era clar de la bun început: nu mi se ceruse părerea în această privință. Fusesem pus în fața faptului împlinit și trebuia să aprob bucuros.

– Capul sus, spuse tata, nu e chiar așa rău. Mă bătu ușor pe umăr și mama îmi zâmbi încurajator.

Pentru ei era foarte simplu. Nu trebuiau să meargă la o școală nouă. Nu trebuiau să renunțe la prietenii lor, pentru că sigur veneau cu avionul o dată la câteva săptămâni, ca să petreacă un sfârșit de săptămână în orașul de vis. În afară de asta, aveau muzeele lor nemaipomenite și barurile, magazinele moderne și restaurantele.

Și eu? Eu ce aveam?

Un oraș străin în care se vorbea o limbă ciudată și în care nu cunoșteam pe nimeni. Și în care nota mea de zece la spaniolă, cu care îmi compensam eșecul total la matematică, nu mai avea nici o însemnătate.

– Hei, Danny, vino, zise tata. Totuși, n-ai doi ani fără un sfert și nu mai ești un băiețel. O mutare ca asta nu te doboară! O să vezi că în câteva săptămâni îți faci noi prieteni și nu mai vrei deloc să pleci.

Dacă sperase să îmi crească buna dispoziție în felul acesta, se înșelase. Numai pentru că în copilărie îmi spuneam vârsta ca la ceas, patru ani și jumătate, trebuia să aud acum, mereu, astfel de remarci. Dar în trei luni împlineam paisprezece ani! Nu mai aveam vârsta la care să râd de așa ceva. Însă părinții mei nu păreau că ar vrea să priceapă.

În loc de un răspuns, am sărit în sus și am fugit în camera mea. Am smuls din bibliotecă broșurile colorate pe care le luasem în vacanța noastră din Barcelona și le-am făcut bucățele.

Așa!

Barcelona? Fără mine!

...

Însă desigur că totul s-a petrecut altfel. Și câteva săptămâni mai târziu stăteam cu tata în fața școlii germane din Barcelona, *Colegio Aleman*, care trona pe dealurile de deasupra orașului.

Trebuie să admit că arăta în mod clar mai prietenoasă decât școala mea din Germania. Am intrat printr-un hol luminos în biroul directoarei care ne-a servit cu biscuiți și mi-a explicat cum funcționează totul acolo. Priveliștea văii, care se vedea de la fereastra ei, m-a captivat atât, că am aprobat într-adevăr din cap atunci când trebuia și am spus „ok”, dar n-am înțeles nimic.

M-am trezit deodată că stătea lângă mine un bărbat înalt, a cărui țeastă cheală strălucea ca o bilă lustruită de bowling.

– Acesta este domnul Vohrmann, dirigintele tău, ni-l prezintă directoarea. Te va duce acum la clasa ta și îți va explica tot ce mai trebuie să știi.

M-am ridicat și l-am privit întrebător pe tata.

– Mai rămân puțin aici să mă ocup de formalități, zise el. Și te iau după școală. M-a bătut ușor pe umăr.

– Distracție frumoasă.

L-am urmat pe domnul Vohrmann pe hol și în sus, pe scări, până am ajuns la noua mea clasă. Părea să fie foarte prietenos și m-a informat că era profesorul meu de germană și engleză.

– Nu ești foarte entuziasmat, așa-i? întrebă el.

Am dat mut din cap.

– Știu cum e. Ne-am mutat aici acum patru ani cu cei trei copii ai noștri. Au țipat ca din gură de șarpe. Și acum? Nici zece cai nu i-ar mai putea depărta de Barcelona.

Am dat din cap. Frumos din partea lor. Dar eu nu mă numeam Vohrmann și n-aș fi avut nimic împotriva celor zece cai dacă m-ar fi dus departe de aici.

Când am intrat în sala de clasă, douăzeci și cinci de capete s-au întors spre mine. Cel mai mult mi-ar fi plăcut să intru în pământ.

Acesta este Daniel Herbst, noul vostru coleg, anunță domnul Vohrmann. Acum câteva zile s-a mutat cu părinții în Barcelona și până acum a fost la gimnaziu în Germania. Ajutați-l să se acomodeze la noi.

M-a împins spre o masă la care stătea doar un băiat palid. Super! Ajungeam tocmai la băiatul lângă care nu voia să stea nimeni! Mi-am pus fără chef rucsacul sub masă și m-am așezat. Imediat au început toți să șușotească și era clar despre ce: despre mine.

– Eu sunt Jakob, spuse băiatul palid de lângă mine. Vorbea germana cu un accent ciudat. Am dat repede drumul mâinii moi pe care mi-o întinsese.

– Liniște, vă rog, spuse domnul Vohrmann, care stătea între timp în spatele catedrei. Care dintre voi vrea să fie nașul lui Daniel?

Un naș? Nu spusese directoarea că Vohrmann avea să-mi explice totul? Iar era tipic. Abia ieșise din raza ei auditivă și pasa răspunderea. Priveam fix la tabla cea mare din față.

– Ei, hai, încurajă clasa domnul Vohrmann. Arătați ceva interes!

Nășia nu părea să le placă în mod deosebit. În orice caz, n-am remarcat dorințe entuziaste.

– Mi se pare foarte incorect față de noul vostru coleg, zise domnul Vohrmann. Asta să fie prima lui impresie despre școala noastră?

Lângă mine se mișcă ceva. Am întors puțin capul. Băiatul palid ridicase de fapt mâna.

– Foarte frumos, Jakob! Îți mulțumesc. Domnul Vohrmann părea ușurat. Apoi își scoase cartea din geanta ponosită și o deschise. Cine poate să-mi spună unde ne-am oprit data trecută?

Și cine se oferi? Desigur că băiatul de lângă mine. Am observat privirile pe care i le aruncau ceilalți și am știut că...avusesem ghinion.

...

Trebuie să clarific un lucru: nu sunt un om care să cârtească, chiar dacă ar putea trezi impresia asta. Din contră, de cele mai multe ori tratez lucrurile cu calm. Asta i-a făcut pe părinții mei să mă denumească *stoic*. Am căutat pe Google și am aflat că nu e chiar așa de rău să fii stoic.

Dar trebuie să admit că mutarea mă derutase destul de tare.

– Stai bine, totuși, în privința asta, spuse Jakob câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam la cantină și înfulecam patatas bravas, un fel

de echivalent spaniol în roșu și alb al cartofilor prăjiți. Măcar vorbești fluent spaniola. Eu nu înțelegeam nici un cuvânt când ne-am mutat aici.

Nu-l puteam contrazice. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care cei mai mulți din clasă nu prea voiau să aibă de-a face cu Jakob: de cele mai multe ori avea dreptate. Aceasta era formularea amicală. Se mai putea spune: era un tocilar atotștiutor. Și, de parcă n-ar fi fost destul, părea să vrea să arate asta oricui. În timp ce majoritatea elevilor se îmbrăca în jeansi, tricouri și pantofi de sport, el purta o cămașă albă închișă până sus, pantaloni de in și pantofi de piele întotdeauna strălucitori.

Dar pentru că acum stăteam lângă el și era nașul meu, nu-l puteam da la o parte din cale. Totuși îi evitam societatea, dacă puteam.

Până în ziua în care a murit cerșetorul.